

RUGUL APRINS

THE BURNING BUSH

Monastic Journal

WINTER 2022

Vol. 35

No. 3

TABLE OF CONTENTS

Greetings from Mother GABRIELLA	3
You Shall Call His Name Jesus <i>by Fr John Konkle</i>	4
Gregory of Decapolis <i>by Fr Ioanichie Bălan</i>	10
Nativity and Theophany Schedule	22
Mozaic Project	23

TABLA DE MATERII

Și vei chema numele lui Iisus <i>de Pr John Konkle</i>	13
Sf Grigorie Decapolitul <i>de Pr Ioanichie Bălan</i>	19
Programul slujbelor de Crăciun și Bobotează	22

GREETINGS FROM MOTHER GABRIELLA

Life in the monastery remains ever the same, stable, unchanged, undisturbed by trends, fashions or political movements. The cycle of the Liturgical Season remains as the axis of life rotating ever so predictable as the rising and the setting of the sun and the moon, those "*faithful witness in the sky*" (Ps 89:37). After a fruitful Summer season, when the earth brings forth fruit for our enjoyment, we enter the harvest season when we give thanks to God for the abundance of gifts. For the past months the abundance was not only of the gifts of the earth, but also of the number of pilgrims. We are encouraged and enriched by the joy and the gratitude everyone expresses during their visit to the monastery, for the opportunity to spend a few hours or a few days in a place when you can experience the presence of God at a deeper level.

Now that we have entered the season of Advent, we focus on the meaning of the great mystery of the Incarnation. It takes great effort to remain focussed on the true meaning of life when one swims contrary to the waves of a world without God. Man is the *battleground* between good and evil. The devil attacks in many such ways such as to catch us unaware, but Christ's soldiers remain unmoved as stones in the running streams. When the currents are strong, it makes the stones smooth and shiny.

Saint Paul writes to the Corinthians: "*...although hard pressed on every side, yet not crushed; perplexed, but not in despair; persecuted but not forsaken, struck down but not destroyed... For all things are for your sakes, that Grace having spread through many, may cause thanksgiving to abound to the glory of God...therefore we do not loose heart. Even though our outward man is perishing, yet the inward man is being renewed day by day. For our light affliction which is but for a moment, is working for us a far more and exceedingly and eternal weight of glory*" (2Cor 4:8-9; 15-17).

With the encouraging words of the apostle to the Corinthians, we gain renewed courage to *fight the good fight*. We are not alone! As we celebrate the birth of Christ, His coming to us, let us be a shining light to those in darkness, by being patient, compassionate and generous.

We thank you for being part of our life and wish you true joy during the celebration of the Winter Pascha!

Christ is Born! Glorify Him!

With blessings and prayers,

Mother Gabriella

You Shall Call His Name Jesus

Jesus Saves Us from Our Sin

In the midst of his perplexity over the news that his betrothed, Mary, is with child, the righteous Joseph is comforted by an angel in a dream:

Joseph, son of David, do not be afraid to take to you Mary your wife, for that which is conceived in her is of the Holy Spirit. And she will bring forth a Son, and you shall call his name Jesus, *for he shall save his people from their sins.* (Mt 1:20-21)

Jesus' name, which means "savior" or "deliverer," is given to him because of his mission in this world: to save us from our sins. There is a tremendous difference between saving us *from our sins* and saving us *from the penalty* for our sins. The penalty for speeding on the highway is a fine; to be saved from paying the fine (e.g., the officer lets us off the hook; someone else pays it for us) is quite different than being saved from speeding (e.g., from the impatience that gives rise to our hurriedness). It is one thing to be saved from the penalty of anger toward a friend (e.g., the friend is willing to reestablish a relationship with us). It is quite another matter to be saved from our anger: to no longer be angry, and not simply toward this person at this time, but to be delivered from the passion of anger quite generally.

The teaching that Jesus came to save us from our sins permeates the Scriptures. When St. John the Baptist announces our Lord to his disciples, he does *not* say "Behold the Lamb of God who takes away *the penalty* for the sin of the world," but rather, "the Lamb of God who takes away *the sin* of the world" (Jn 1:29). So too, the Psalmist: "As far as the east is from the west, so far has He removed *our transgressions* from us" (Ps 103:12). It's not that God is removing the penalty for our transgressions from us, but our actual transgressions. Similarly in the suffering servant texts of the Holy Prophet Isaiah: He bears our sins (Is 53:4,11,12), not simply the penalty for our sins. St. Peter, in referring to these prophecies, says: He "*who bore our sins* in His own body on the tree, that we, having died to sin, might live to righteousness" (I Pt 2:24)—again, not the penalty for our sins but our actual sins. And St. Paul similarly teaches, "He gave himself *for our sins*, that He might deliver us from this present evil world" (Gal 1:4). Examples are easily multiplied.

Being saved from our sins involves undergoing a transformation. Salvation is not so much a change in God as it is a change in us. The difference is

important. Many of us feel resigned to living with our anger, fear, envy, anxiety, gluttony, vainglory, and so forth. We don't think we're ever going to change. We develop a type of contented frustration with our minimally transformed life. A quiet hopelessness sets in. Our unbalanced belief that Jesus saves us *from the penalty of sin* feeds, and even justifies, this spiritual malaise. "What's really important," we tell ourselves, "is avoiding the punishment for our behavior; since Jesus has saved us from that punishment, the spiritual bondage that we feel now is simply the transitory price we pay while we're waiting for other-worldly freedom." Salvation becomes fire insurance for our incurably inflamed soul.

Sin is Missing the Mark

We tend to align "penalty for sin" with "sin" because we think of sin as *breaking a law*. The common thought is that breaking a law deserves punishment. I'm speeding down the highway (breaking the law), and I get a ticket (deserved punishment), which is the penalty for my "sin." In this way of thinking, "sin" is an ellipsis for "penalty for sin" because the two are so intimately linked. Sin, *amartia*, however, more fundamentally means *missing the mark* as when, for example, a backpacker follows a wrong compass bearing and misses his destination. Once he realizes this, he's not inclined to say "I've broken a law," but rather "I'm lost."

The practical difference between "breaking the law" and "missing the mark" is quite pronounced. Jesus, the good Shepherd, comes to seek and save the lost, even as he sought out Adam and Eve hiding among the trees in paradise (Gen 3:8-9). The thought isn't that the Good Shepherd is going to whip us (deserved punishment for wondering away) when he finds us. Rather, when we experience ourselves as lost, we become particularly attentive to any noises or voices that indicate the presence of one who could help us. And, if we are attentively listening, we'll hear his voice and follow him to green pastures, and be carried on his shoulders to the rejoicing community (Jn 10:2-4; Lk 15:4-7). So, in a *legal* understanding of salvation, we are unpunished and unchanged; but in what we might call a *shepherding* understanding of salvation, we are restored and returned to the celebrating community.

When Jesus states that he did not enter the world to judge it but to save it (Jn 3:17), he goes on to explain how we so easily experience his saving efforts as judgment. The sense of judgment that comes from experiencing sin as breaking a law arises because Jesus is the Light that has come into the world, but we love darkness more than the Light because our actions are evil. "For everyone who does evil hates the Light, and does not come to the Light lest his deeds be exposed" (Jn 3:19-20). We would rather hide, even as Adam and Eve

did in paradise, than to have our sins be seen. Why? Because our fear is tied up with the expectation that we're going to be punished (1Jn 4:18). We hide from the Light because we are afraid of being punished for the sins that the Light reveals. But just as light makes darkness flee so love casts out fear, the fear of punishment (1Jn 4:18). In this way, experiencing our sin as a violation of the law invites us to experience Jesus as the judge coming to punish us, and engenders in us an understandable fear, but experiencing our sin as missing the mark invites us to experience Jesus as the Good Shepherd searching for us, and engenders in us the desire to follow him.

God is the Refiner's Fire

The fear of remaining in the Light should not be dismissed lightly for remaining in the Light is to remain in God's presence, and our God is a consuming fire (Heb 12:29). Remaining in his presence is the very means of purification from our sins; it is how he saves us. The persistent image of our purification in the Prophets and throughout Patristic literature is that of a refiner's fire.

The Lord, whom you seek, will suddenly come into his temple, even the messenger of the covenant, whom you desire. "Behold, he is coming," says the LORD almighty. ² But who can endure the day of his entrance? Or who can stand at his appearing? For he comes as a refiner's fire and as launderers' soap. ³ He will sit, *refining and purifying as silver and as gold*. And he will purify the sons of Levi, and *purge them as gold and silver*, that they may offer to the LORD a sacrifice in righteousness. (Mal 3:1-3)

In God's presence, we are like silver being heated to a molten state, which allows the dross, our sins, to come to the surface, to be revealed, to come to the Light. So it is precisely our willingness to remain in the refining fire of God's presence that provides the occasion for our being saved from our sins. The Prophet Malachi emphasizes how difficult this "remaining" is by the rhetorical questions, "Who can endure the day of his entrance? Or who can stand at his appearing?" The image calls to mind Moses before the burning bush (Ex 3:1-5), Job seeing God (Job 42:5), Isaiah in his heavenly vision (Is 6:1-7), the three holy youths in Nebuchadnezzar's fiery furnace (Dan 3:1-30), the three disciples on the mount of transfiguration (Mt 17:1-8), and countless other recorded encounters with God.

The silver, which may have looked good from the outside before it entered the fire, *reveals* the dross buried within it as it turns molten in the refining fire. Similarly, being in the presence of God *reveals* the sins from which he

wants to save us, but it does not *remove* them, for God does not save us by force but only in cooperation with our freedom. If, when our sins are brought to the Light, we hide from them by running into the darkness, by leaving the presence of God (getting out of the fire), the dross will descend back into the silver and remain there corrupting us from the inside out. “If we say that we have fellowship with him, and walk in darkness, we lie and do not practice the truth. ... If we say that we have no sin, we deceive ourselves, and the truth is not in us. ... If we say that we have not sinned, we make him a liar, and his word is not in us” (1Jn 1:6,8,10).

The only way we can stay in the Light, in the refining fire of God’s presence, is to agree with God about what he has revealed to us about ourselves. “If we keep walking in the Light as he himself is in the Light, we have fellowship with one another, and the blood of Jesus Christ his Son cleanses us from all sin. ... If we confess our sins, he is faithful and righteous to forgive us our sins and to cleanse us from all unrighteousness” (1Jn 1:7,9). Confessing our sins, agreeing with God about what he has revealed to us, does not make them magically disappear; it is rather the way in which we give them, offer them, to Christ, who willingly bears them for us. “He carried our sins and was tormented for us, and we pondered him in pain, wounded, and suffering” (Is 53:4 (LXX); Mt 8:17). In this way, the one who knew no sin became sin for us in order that we might become the righteousness of God in him (2Cor 5:21).

Jesus saves us from our sins, then, “by contact”—so to speak, for by remaining in his presence and freely admitting what he reveals in us, we give him our sin and he gives us his righteousness. We are becoming light as we remain in the Light. This is what it is to do the truth, to remain in the Light, and St. John contrasts this practice with those who run from the Light to hide their sins by saying, “But he who does the truth comes to the Light in order that his deeds are manifested, that they are being produced by God” (Jn 3:21). What is the work of God that is manifested in those who remain in the Light? It is precisely that they are being transformed into light, transformed into all that human beings were meant to be, manifesting the fruit of the Spirit (Gal 5:22-23) instead of the works of the flesh (Gal 5:19-21). As we are purified, our lives become a sacrifice of righteousness.

Practicing the Presence of God

There are many practices we can do to enter into and remain in God’s presence; here we consider just a few: **Prayer:** Prayer is communion with God, and yet Jesus tells a parable to teach us “to pray at all times and *not to be discouraged*” (Lk 18:1). What’s discouraging about prayerful communion with God? Why is it difficult to continue in prayer without growing discouraged?

Because the dross which comes to the surface by being in his refining presence manifests itself to us as distractions. All manner of worries, fears, interests, plans, fantasies, and the like come to mind while we are in prayer. They grab our mind, our attention, because we have a certain attachment to them. We grow discouraged because we interpret these distractions as a sign of failure that we are not even able to be attentive to God for a few moments. Instead, we need to experience them as the attachments coming to the surface from which God wants to cleanse us. If we grow discouraged and give up on our prayer, they sink back down inside us. But if we give our distractions to him, he takes them away—purifying us little by little, one distraction at a time.

Contemplation: In addition to abiding in Christ with prayer, Jesus instructs us to let his words *dwell* in us (Jn 15:7). God’s words dwelling in us is more than regular reading and study, more than having biblical and theological knowledge; it is not simply dwelling in the Scriptures, but letting the Scriptures dwell in us—letting our hearts become a sacred home for precious and life-giving words. For the word of God is the sword of the Spirit (Eph 6:17) which “is living and active, and sharper than any two-edged sword, and piercing as deep as the division of soul and spirit, of joints and marrow; it is the discernor of the heart’s thoughts and intentions” (Heb 4:12). Divine words dwelling in us are the means for spiritual surgery on the cancers of the soul.

Acts of Mercy: While praying and contemplation are primarily interior activities in which we encounter the saving Christ, Jesus pointedly warns us that we encounter him in others also, especially in those whom society forgets. The sheep, those who have heard and followed his voice, will be those who gave Christ food when he was hungry, water when he was thirsty, shelter when he was a stranger, clothing when he was naked, visitation when he was sick or imprisoned—for “when you did this to the least of these, my brothers, you did it to me” (Mt 25:40). “Blessed are the merciful,” Jesus teaches, “for they shall receive mercy.” What mercy shall they receive? The refining and purifying presence of their Savior in the faces of the needy.

Holy Communion: Our practices like prayer, contemplation, and acts of mercy are primarily personal practices, though they all have communal manifestations as well. The mysteries of the Church are, however, all essentially communal encounters with the Triune God. They are all tangible encounters of Christ coming to save us from our sins by being present with us in the materiality of this world: the waters of baptism, the chrism of chrismation, the bread and wine—his body and blood—of holy communion, the martyrs’ crowns of marriage, the stole over the head in confession, the oil of unction. The prayers of all these services reveal without exception that the mystery

consists in being in the fiery presence of the living God who is purging our sins from us by his presence.

This purifying mystical encounter beautifully echoes throughout the prayers of preparation and thanksgiving for holy communion. “I am not worthy, O Master and Lord, that you should come under the roof of my soul, but inasmuch as *you desire to live in me* I approach with boldness. For you have commanded: let the doors be open which you alone have created, and you will enter with your love for mankind just as you are; *you will enter and enlighten my darkened reasoning.*” Our Lord doesn’t enter us because we are worthy but because he desires to make his home in us, and cure our blindness by his divine presence. And again: “Let *the fiery coal of your most pure body and your most precious blood* bring me sanctification, enlightenment, ... relief from the burden of my many transgressions, ... victory over my wicked and evil habits, mortification of my passions, ...” Holy communion enters us as the deifying refiner’s fire, not to free us from the penalty of our sins, but to transform us sinners into saints. And finally, of the many more examples that can be given, one from the prayers of thanksgiving: “Freely you have given me your body for my food, *you who are a fire consuming the unworthy.* Consume me not, O my Creator, but instead *enter into my members, my veins, my heart. Consume the thorns of my sins.* ...” Humans are psycho-somatic unities, and it is our entire being—body and soul—that our Lord’s presence purifies.

These are a few of the many ways we participate in the presence of God, that we respond to his invitation to follow him into the paradise of his purifying presence. We know from our experience that it is often hard to remain in his penetrating Light. We are tempted to hide, but we can ask him for the desire and the endurance to remain with him. Without him we can do nothing (Jn 15:5), not even desire the right things, but with him we can do all things through his strength (Phil 4:13). For there is no other way to salvation than by dwelling in the purifying presence of his fiery Light.

Emmanuel—God with Us:

Immediately after Joseph is comforted and guided by the angel regarding the child whom he is to name “Jesus,” St. Matthew adds the prophetic context from Isaiah: that there would be a virgin who would bear a Son who will be called *Emmanuel* which means *God with us* (Mt 1:23). In the concluding words of his Gospel, St. Matthew records Jesus’ final promise, “Behold, *I will be with you* all days, until the consummation of the age” (Mt 28:20). Matthew circumscribes his Gospel with the loving embrace of the assurance of Christ’s presence with us. His message is clear: Jesus will save his people *by being with them.* Indeed, from paradise in Genesis to the tribulations in Revelation,

he is the Good Shepherd who relentlessly knocks on the door of our heart, longing for us to open to him so that he may enter and commune with us (Rev 3:20). Absolutely nothing can separate us from the all-embracing love and light and presence of God in Christ Jesus except our own choice to hide in the darkness rather than come to the Light. May he who was born in a cave and lay in a manger for our salvation give us the resolve to prefer the Light over darkness!

Fr John Konkle
October 23, 2022

Gregory of Decapolis

(Commemorated on November 20)

Life

Saint Gregory, whose intact relics are preserved at Bistrița Monastery in Romania, was born around the year 780 in Isauria in Asia Minor, of devout Orthodox parents, Sergius and Maria. He spent his childhood in Irinopolis, one of the Ten Cities of Isauria, for which reason he is called “of Decapolis.”

At that time Byzantium had fallen into the iconoclast heresy. After the completion of his studies, the blessed Gregory renounced marriage and devoted himself to monastic asceticism, laboring greatly in Constantinople, Asia Minor, Rome, and Macedonia in defense of Orthodoxy and the veneration of the holy icons. Leading a life of strict fasting and prayer, he vanquished all the snares of the invisible devils and was granted the gifts of wonderworking and clairvoyance.

In the last years of his life, he labored in the Monastery of Saint Menas near Thessalonica, being made worthy of the mystery of the priesthood. Here he worked many miracles, curing diseases and foretelling future events becoming famous throughout Byzantium for the holiness of his life. He fell asleep on 20 November 842. He was buried at a monastery in Constantinople.

This holy confessor of Christ was honored as a Saint and Wonderworker even during his lifetime, and after his death he continued to heal the sicknesses of those who prayed at his grave. Seeing this, the monks disinterred his body and discovered his holy incorrupt relics which they placed in the church so that everyone could venerate them and be helped by them.

Works and Teachings

Having entered into the life of monastic asceticism, St Gregory aspired for those two things without which no Christian can be saved: first, he thought to rid himself of evil thoughts and be sanctified through prayer, fasting, vigil, reading the Holy Scriptures, and through humility and love; secondly, he

desired to confess the teachings of the right Faith and to defend Orthodoxy from all the heresies which assailed the Church of Christ in his time. Assisted by the grace of the Holy Spirit, in a short time he conquered the temptations of youth and all the snares of the hostile devil. Then the Holy Gospel and the teachings of the Holy Fathers strengthened his faith and prepared him to be a good soldier of Christ and to enter spiritual warfare against the blasphemous iconoclasts who destroyed the holy relics and the icons, calling them idols.

He vigorously defended the icons and openly opposed those who faught against them, going from place to place and monastery to monastery, from Constantinople to Asia Minor, from Decapolis to Thessalonica, then to Rome, Sicily, and back to Thessalonica. He defended the Orthodox veneration of the holy icons everywhere, teaching, encouraging, and reproving. And sometimes he had to endure beatings, persecution, and death threats. But the good soldier of Christ was not afraid of those who kill the body, nor did he listen to the blasphemies of the heretics, but he taught everyone that “the honor that we give to the holy icons rises to the prototype,” as St Basil the Great teaches, meaning that by honoring and venerating the icons, we honor and venerate the Savior and the saints depicted on them. He taught that the first icon was made by the Father Himself, Who begot the Son before the ages, since the Son of God is the icon of the Father.

While laboring in defense of the icons and the Orthodox dogmas, St Gregory always led an exalted spiritual life, and so he became a chosen vessel of the Holy Spirit and received the gift of working miracles and knowing future events.

When the Saint has attained the measure of perfection, God did not leave his torch under a bushel. Once when he was praying, he heard a voice from above: “Gregory, if you wish to become perfect, leave your land and your relatives and become an exile, both for your own profit and for those who need your instructions.” Saint Gregory left the silence of the desert that very hour and went to help mankind on the path to salvation.

Saint Gregory performed numerous healings during his lifetime and his relics continue to do so to this day.

Many times when the Saint's disciple was speaking to his teacher, he saw fire coming out of St Gregory's mouth which illumined his face with a brilliance like the sun. At one such occurrence he fell at St Gregory's feet and asked him to reveal this wondrous mystery to him. The Saint said to him: "It is your faith that made this happen, son, since I know myself to be a sinful man. But if a man will purify himself of the passions of body and soul and will make himself pure and worthy to receive the Holy Spirit, then—as Christ said—the Father and the Son and the Holy Spirit will come and abide in him. Then it is no longer the man who speaks, but God Who lives in him. Thus, you too, son, if you will labor to purify yourself of the passions of the body and soul, and

if you will cut off the thorns of the passions with the sword of the Spirit, and if you will pray to God with perseverance that He himself might burnout the substance of the passions with divine fire and might multiply in your soul the fruits of good deeds, then you, yourself, will become a pure and holy dwelling place for God, and your words will shine with the power and light of the Holy Spirit."

Innumerable miracles and healings from sickness have been performed during the five centuries that the relics of St Gregory have resided in Romania, many of which have been forgotten over time. Of the few that have been written down, we will mention some that have taken place in more recent times.

According to an old Romanian custom, in times of danger and serious drought processions were made through towns, villages and fields with the relics of St Gregory of Decapolis, as well as with wonderworking icons. During Summer droughts, the relics would be brought to the area, and by the prayers of the Saint, the Lord would send both early and late rains. The first known procession for rain with the relics of St Gregory, took place in the Summer of 1765. The drought stricken crops were saved and the people delivered from famine and death.

Repose

After St Gregory fell asleep and Byzantium fell to the Turks in 1453, the relics of St Gregory were brought to the Danube region, by a Turkish official. Hearing of the miracles which were performed by these relics, the Ruler of the Romanian Land, Barbu Craiovescu, bought them for a large sum of money in about 1498, and took them to Bistrița Monastery, for the *consolation* of all. They still lie there today. The silver coffin in which this precious treasure is reverently preserved was made in Brașov in 1656.

Tradition has it that the Turks placed the holy relics on a scale and wished to sell them for an equal weight of gold. But by the prayers of the Saint, his relics became lighter than normal, and the Turks did not receive as much money as they wanted. Considering themselves cheated by the Christians, the Turks came back asking for more money or take the relics back, but the Abbott of the monastery hid the relics in a nearby cave. Angry, the Turks robbed the monastery and set it on fire. The monastery was later rebuilt, and the relics are preserved there to this day.

Archimandrite Ioanichie Bălan, *Romanian Patericon*, vol I, St Herman of Alaska Brotherhood, California, 1996, pg 77-85.

Și vei chema numele lui Iisus

Iisus ne mântuiește de păcate

În uimirea sa la vestea că logodnica sa, Maria, este însărcinată, dreptul Iosif este consolată într'un vis de către un înger: "Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naște Fiu și vei chema numele Lui: Iisus, *căci El va mântui poporul Său de păcatele lor*" (Matei 1:20-21).

Numele de Iisus, care înseamnă "mântuitor" sau "eliberator," i s-a dat Lui datorită misiunii Sale în această lume: să ne elibereze de păcate. Există o diferență mare între a fi eliberați *de păcate* și a fi eliberați *de pedeapsa* pentru păcatele noastre. Pedeapsa pentru depășirea vitezei pe autostradă este o amendă: a fi iertat de a plăti amenda (ofițerul nu ne penalizează sau altcineva plătește amenda pentru noi) este foarte diferit de a fi salvați de a conduce peste limita de viteză (de nerăbdarea care ne face să ne grăbim). Una este să fim eliberați de pedeapsa de a ne fi mâniat contra unui prieten (prietenul este dispus să reia prietenia cu noi). Este cu totul altceva să fim eliberați de mânia noastră, nu numai împotriva acestei persoane, dar de patima mâniei în general.

Învățăturile pentru care Iisus a venit să ne mântuiască de păcate sunt prezente pe tot parcursul Scripturii. Când Sf Ioan Botezătorul vestește apostolilor venirea Mântuitorului el *nu* spune "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică *pedeapsa păcatului lumii*," ci spune: "Iată Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică *păcatul lumii*" (Ioan 1:29). La fel și psalmistul: "Pe cât sunt de departe răsăriturile de apusuri, depărtat-a de la noi *fărădelegile noastre*" (Ps 102:12). Dumnezeu nu ridică pedeapsa pentru păcatele noastre, ci păcatele în sine. Același lucru vedem și în textele Profetului Isaia: El suferă pentru păcatele noastre, (Is 53:4,11,12) și nu pentru pedeapsa pentru păcate. Referindu-se la aceste profeții, Sf Petru spune: "El *a purtat păcatele noastre*, în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcate, să viețuim dreptății..." (1Petru 2:24) din nou nu pedeapsa pentru păcat, ci păcatul în sine. Același lucru spune și Sf Pavel: "Cel ce S-a dat pe Sine *pentru păcatele noastre*, ca să ne scoată pe noi din acest veac rău..." (Gal 1:4).

Pentru a fi eliberați de păcate este necesară o transformare. Mântuirea nu este atât o schimbare în Dumnezeu cât este o schimbare în noi. Diferența aceasta este importantă. Mulți dintre noi trăim resemnați cu mânia, frica, ura, mândria, lăcomia, etc. Nu credem că ne vom schimba vreodată. Dezvoltăm un fel de frustrare acceptabilă cu transformarea noastră minimă. O lipsă de speranță tacită se instalează. Înțelegerea greșită că Iisus *ne scapă de pedeapsa păcatului*, alimentează și chiar justifică această stare de indispoziție. "Ce este important," gândim noi, "este să scăpăm de a fi pedepsiți pentru comportamentul nostru;" deoarece Iisus ne-a salvat de această pedeapsă, sclavia spirituală pe

care o simțim nu este altceva decât prețul pe care trebuie să-l plătim, temporar, în timp ce așteptăm libertatea din altă lume. Mântuirea devine o asigurare de incendiu pentru sufletul nostru incurabil înveninat.

Păcatul greșește ținta

Noi avem tendința să ecuăm ”pedeapsa pentru păcat” cu ”păcatul” în sine, pentru că considerăm păcatul a fi *nerespectarea legii*. Este înțeles că nerespectarea legii merită pedeapsă. Dacă depășesc viteza legală pe drum (nerespectarea legii), primesc o amendă (pedeapsa meritată), care este costul ”păcatului” meu. Acest fel de gândire este o paranteză pentru ”pedeapsa pentru păcat” deoarece cele două sunt atât de strâns legate. Fundamental, păcatul însă, înseamnă *a greși ținta*, cum ar fi spre exemplu, pentru un excursionist indicațiile greșite ale unui compas și a nu ajunge la destinație. De îndată ce realizează acest lucru, nu va spune ”nu am respectat legea,” ci ”sunt pierdut.”

Diferența între a ”ne respecta legea” și a ”greși ținta” este pronunțată. Iisus, Păstorul cel Bun, vine să caute și să mântuiască pe cel pierdut, la fel cum a căutat pe Adam și Eva printre pomii raiului (Facerea 3:8-9). Ideea nu este că Dumnezeu Păstorul cel Bun ne va biciui (pedeapsă bine meritată pentru că ne abatem de la drum) atunci când ne va găsi. Mai de grabă, atunci când ne aflăm pierduți, devenim mult mai atenți la toate zgomotele și vocile care pot indica o prezență ce ne poate ajuta. Și dacă vom asculta cu atenție vom auzi vocea Lui, Îl vom urma și vom fi purtați pe umerii Săi. (Ioan 10:2-4) Deci, din punctul de vedere legal al mântuirii, suntem nepedepsiți și neschimbați: dar din punct de vedere *pastoral*, suntem restabiliți și readuși la comunitatea care se bucură.

Când Iisus spune că nu a venit să judece lumea ci să o mântuiască (Ioan 3:17) spune cu câtă ușurință înțelegem noi efortul Lui de a ne mântui ca fiind o judecată. Sentimentul judecății care provine din experiența păcatului de a nu respecta regula este pentru că Iisus este Lumina care vine în lume, dar noi iubim mai mult întunericul căci faptele noastre sunt rele. ”Căci oricine face rele urăște Lumina pentru ca faptele lui să nu se vădească” (Ioan 3:20). Noi mai de grabă ne ascundem, la fel ca Adam și Eva în paradis, decât păcatele noastre să fie expuse. De ce? Pentru că frica noastră este legată de teama că vom fi pedepsiți pentru păcatul pe care Lumina îl descoperă. (1 Ioan 4:18) Dar așa cum lumina alungă întunericul tot așa dragostea alungă frica de pedeapsă. În felul în care percepem păcatul nostru a fi o încălcare a legii suntem înclinați să percepem pe Dumnezeu ca fiind judecătorul care vine să ne pedepsească și ne umplem de frică, pe când dacă percepem greșeala noastră ca fiind o rătăcire, suntem înclinați să vedem pe Hristos ca fiind Păstorul cel Bun care este în căutarea noastră iar aceasta ne îndeamnă să Îl urmăm.

Dumnezeu este focul care face perfect

Teama de a rămâne expuși la Lumină nu trebuie să fie înlăturată cu ușurință

pentru că a rămâne în Lumină înseamnă a rămâne în prezența lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este un foc mistuitor. (Evrei 12:29) A rămâne în prezența lui Dumnezeu este tocmai modul de a ne curăța de păcate; este felul în care El ne mântuiește. Imaginea frecvent prezentă în literatura Patristică și la Profeti este aceea a unui foc care perfecționează.

”Iată, Eu trimit pe îngerul Meu și va găti calea înaintea feței Mele și va veni îndată în templul Său Domnul pe Care îl căutați și îngerul legământului pe Care voi Îl doriți. Iată, vine, zice Domnul Savaot. Și cine va putea îndura ziua venirii Lui și cine se va putea ține bine, când El se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. Și El se va așeza să lămurească și să curețe argintul; El va curăța pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și argint, și vor duce Domnului jertfă întru dreptate” (Maleahi 3:1-3).

În prezența lui Dumnezeu suntem ca argintul încălzit la gradul de topire, care permite ca zgura, adică păcatele noastre, să iasă la suprafață, să fie expuse, să iasă la lumină. Dorința noastră este de a rămâne în focul purificator al prezenței lui Dumnezeu care ne oferă posibilitatea de a fi mântuiți de păcate. Profetul Maleahi scoate în evidență cât este de greu acest lucru, de a rămâne în prezența lui Dumnezeu, printr-o întrebare retorică, ”Cine poate să îndure ziua venirii Lui? Sau cine poate fi prezent când va apărea El?” Această imagine ne face să ne gândim la Moise în preajma Rugului aprins (Ieșirea 3:1-5), Iov văzând pe Dumnezeu (Iov 42:5), Isaia în vedenia lui...(Isaia 6:1-7), cei trei apostoli pe muntele Tabor (Matei 17:1-8), și nenumărate alte întâlniri cu Dumnezeu.

Argintul care pare a arăta bine la exterior înainte de a intra în foc, devăluie ”zgura” care este prezentă în el în timp ce se topește în focul purificator. Asemenea, fiind în prezența lui Dumnezeu se devăluie păcatele pentru care El dorește să ne mântuiască, dar ele nu sunt șterse, pentru că Dumnezeu nu ne mântuiește cu forța ci numai în colaborare de bună voie cu noi. Dacă, atunci când păcatele noastre sunt scoase la iveală, fugim de ele și ne ascundem în întuneric, lăsând la o parte prezența lui Dumnezeu (ieșind din foc), ”zgura” se va sedimenta din nou în argint și va rămâne acolo continuând să ne altereze din interior spre în afară. ”Dacă zicem că avem împărtășire cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu săvârșim adevărul...dacă zicem că păcat nu avem ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi...Dacă zicem că nu am păcătuit Îl facem mincinos și cuvântul Lui nu este întru noi” (1 Ioan 1:6,8,10).

Singurul fel în care putem rămâne în Lumină, în focul mistuitor al prezenței lui Dumnezeu, este să acceptăm ceea ce El a scos la iveală asupra noastră. ”Dacă umblăm întru lumină, precum El este în lumină atunci avem împărtășire unul cu altul și sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curățește pe noi de orice păcat... Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea” (1 Ioan 1: 7,9). Mărturisirea păcatelor, acordul cu Dumnezeu asupra păcatelor pe care ni le-a scos

la iveală, nu înseamnă că ele dispar miraculos; este mai de grabă modul în care noi le dăm lui Hristos, care de bună voie le poartă pentru noi. ”Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu” (1 Ioan 53:4). În felul acesta, Cel fără de păcat a devenit păcat pentru ca noi să dobândim în El dreptatea lui Dumnezeu. (2 Cor 5:21)

Iisus ne izbăvește de păcate ”prin contactul cu El—ca să spunem așa—căci rămânând în prezența Lui și de bună voie primind ceea ce El descoperă pentru noi, noi Îi dăm păcatele noastre și El ne dă dreptatea Lui și noi devenim lumină pentru că rămânem în Lumină. Asta înseamnă a rămâne în Lumină, iar Sf Ioan spune aceasta în comparație cu cei care fug de Lumină și își ascund păcatele: ”Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite” (Ioan 3:21). Ce este lucrarea lui Dumnezeu în cei care rămân în Lumină? Este exact transformarea lor în lumină, transformare în tot ceea ce ființa umană a fost creată să fie, manifestarea roadelor Duhului (Gal 5:22-23) în loc de faptele trupului (Gal 5:19). Curățîți fiind, viețile noastre devin un sacrificiu al dreptății.

A pune în practică prezența lui Dumnezeu

Sunt multe feluri prin care putem intra și putem rămâne în prezența lui Dumnezeu: vom enumera aici numai câteva:

Rugăciunea: Rugăciunea este legătura cu Dumnezeu, și Iisus spune o pildă pentru a ne instrui să ne rugăm neîncetat și *să nu ne descurajăm*. (Luca 18:1) Ce este descurajator în legătura cu Dumnezeu? De ce este greu a continua în rugăciune fără a deveni descurajat? Este greu pentru că sedimentul care iese la suprafață în procesul de rafinare ni se prezintă nouă ca o tulburare. Tot felul de griji, temeri, interese, planuri, fantezii, toate ne vin în minte atunci când ne rugăm. Ele pun stăpânire pe mintea noastră, pe atenția noastră, pentru că suntem atașați de ele. Devenim astfel descurajați pentru că le percepem ca un eșec de a nu fi capabili să acordăm atenție lui Dumnezeu nici măcar pentru câteva minute. Trebuie în schimb să le considerăm ca atașamente care ies la suprafață și de care Dumnezeu vrea să ne purifice. Dacă ne descurajăm și abandonăm rugăciunea, ele se coboară din nou în adâncul nostru. Dar dacă noi dăm Lui tot ceea ce ne sustrage, El le ia de la noi—curățîndu-ne puțin câte puțin—una câte una.

Contemplare

Pe lângă a fi statornic în Hristos cu rugăciunea, Iisus ne îndeamnă să lăsăm cuvintele Lui să *trăiască* în noi. (Ioan 15:7) Cuvintele Lui a rămâne în noi este mai mult decât a citi și a studia cu regularitate, mai mult decât a avea cunoștințe teologice și biblice; nu este atât a trăi în Scriptură cât este a lăsa să trăiască Scriptura în noi—a lăsa sufletul nostru să devină un loc sacru pentru

cuvinte prețioase și dătătoare de viață. Cuvântul lui Dumnezeu este sabia Duhului (Efes 6:17), ”Căci cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, și pătrunde până la despărțitura sufletului și duhului, dintre încheieturi și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii” (Evrei 4:12). Cuvintele sfinte care sălășluiesc în noi sunt metoda de chirurgie spirituală a cancerului sufletesc.

Acte de binefacere

În timp ce contemplarea și rugăciunea sunt activități interioare prin care ne întâlnim cu Hristos, Iisus ne arată că mai sunt și alte ocazii de care societatea în general uită. Oile, cei care au auzit glasul Lui și L-au urmat, sunt cei care I-au dat hrană atunci când a fost flămând, apă când a fost însetat, adăpost când a fost înstrăinat, îmbrăcăminte când a fost gol, L-au vizitat când a fost bolnav sau încarcerat, pentru că ”întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25:40). ”Fericiți cei milostivi” spune Domnul ”că aceia se vor milui.” Și în ce va consta această milă? În prezența purificatoare a Mântuitorului în fața celor nevoiași.

Sfânta Cuminecătură

Practica noastră de rugăciune, contemplație, milostenie, sunt în principal practici personale, cu toate că au și manifestări comune. Dar tainele Bisericii sunt întâlniri comune cu Dumnezeu în Treime. Ele sunt toate întâlniri cu Hristos care vine să ne elibereze din păcat prin prezența Lui în lumea aceasta materială: apa botezului, uleiul mirungerii, pâinea și vinul—trupul și sângele Lui—din Sfânta cuminecătură, cununa martirului căsătoriei, epitrahilul asupra capului în taina spovedaniei, uleiul Sfântului Maslu. Toate rugăciunile acestor slujbe ne descoperă, fără excepție, că misterul consistă în prezența incendiară a Dumnezeului Celui Viu care ne curăță de păcate prin prezența Lui.

Această întâlnire mistică are rezonanță în toate rugăciunile de pregătire și cele de mulțumire pentru Sfânta Împărtășanie. ”Nu sunt vrednic, Stăpâne Doamne, să intri sub acoperământul sufletului meu, ci, de vreme ce Tu, ca un iubitor de oameni, *vrei să locuiești întru mine*, îndrăznind, mă apropii. Poruncește-mi, și voi deschide ușile pe care Tu însuși le-ai zidit și intră cu iubirea Ta de oameni, pe care pururea o ai. *Intră și luminează cugetul meu cel întunecat.*” Dumnezeu nu pătrunde în noi pentru că merităm, ci pentru că dorește să se sălășluiească în noi și să ne curețe de păcate. Și iar: ”Ci să-mi fie mie *cărbunele Prea Sfântului Tău trup și al Scumpului Tău Sânge*, spre sfințire și spre luminare spre însănătoșirea smeritului meu suflet și trup.” Sfânta Împărtășanie pătrunde în noi ca focul divin, nu pentru a ne salva de pedeapsa păcatelor ci pentru a ne transforma în sfinți. Iar unul dintre exemple este din rugăciunile de mulțumire: ”Cel ce de bună voie mi-ai dat mie spre hrană trupul Tău, *foc fiind, care arde pe cei nevrednici*, să nu mă arzi pe mine, Făcătorul meu, ci mai vâr-

tos intră în alcătuirea mădularilor mele și în toate încheieturile, în rărunchi și în inimă, și arde spinii păcatelor mele...” Omul este o unitate psiho-somatică, iar prezența Domnului purifică trupul și sufletul.

Acestea sunt câteva moduri prin care participăm la prezența lui Dumnezeu, prin care răspundem la invitația de a-L urma în paradisul ființei sale purificatoare. Știm din experiență că este foarte greu să rămânem în prezența Luminii Lui pătrunzătoare. Suntem tentați să ne ascundem, dar putem să Îi cerem să rămânem alături de El. Fără El nu putem face nimic (Ioan 15:5), nici măcar nu putem să dorim ceea ce este drept, dar cu El putem face orice prin puterea Lui. (Filip 4:13)

Emanuel-Dumnezeu cu noi

Imediat ce Iosif este mângâiat și îndrumat de înger în privința pruncului pe care el îl va numi ”Iisus,” Sf Matei adaugă contextul profetic din Isaia: că Fecioara va naște Fiul și vor chema numele lui *Emanuel*, adică, *cu noi este Dumnezeu*. (Matei 1:23) În cuvintele de încheiere ale Evangheliei lui, Sf Matei consemnează promisiunea finală a Mântuitorului: ”Iată, *Eu cu voi sunt* în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28). Matei circumscrie Evanghelia lui cu dulcea îmbrățișare a promisiunii prezenței lui Hristos în noi. Mesajul este clar: Iisus va mântui poporul Său fiind alături de el. Într-adevăr, de la Facere până la Apocalipsă, El este Păstorul cel Bun care nu conținește să bată la uș sufletului nostru ca noi să Îi deschidem iar El să intre să ”cineze” cu noi. (Apoc. 3:20) Absolut nimic nu ne poate separa de dragostea a tot cuprinzătoare, de lumina și de prezența lui Dumnezeu în Iisus Hristos, afară doar de alegerea noastră de a ne ascunde în întuneric în loc să venim la Lumină.

Fie ca Cel ce S-a născut într-o iesle pentru mântuirea noastră să ne instile dorința de a prefera Lumina în locul întunericului.

Fr John Konkle

23 Octomvrie 2022

***We thank everyone who took part in the Fall Work Day.
By the grace of God it was a beautiful Fall day and a lot
was accomplished.***

With gratitude and prayers we wish everyone a blessed Advent and a joyful Nativity.

Sfântul Grigorie Decapolitul (20 Noiembrie)

Viața

Sfântul Grigorie, ale cărui moaște se păstrează întregi la Mănăstirea Bistrița, din județul Vâlcea s-a născut în jurul anului 780 în Isauria în Asia Mică din părinți ortodocși devotați, Sergiu și Maria. El și-a petrecut copilăria în Irinopolis, una din cele zece cetăți ale Isauriei, motiv pentru care este numit "Decapolitul."

La timpul acela Bizanțul a căzut în mâinile ereticilor iconoclaști. După ce și-a terminat studiile, renunțând la căsătorie, Grigorie s-a devotat vieții și nevoiței călugărești, ostenindu-se mult pentru apărarea ortodoxiei și a icoanelor, în Constantinopol, în Asia Mică, La Roma și în Macedonia. Nevoindu-se mult cu postul și rugăciunea a biruit toate cursele nevăzuților demoni și s-a învrednicit de a primi darul facerii de minuni și al înainte vederii.

În ultimii ani ai vieții s-a ostenit în Mănăstirea Sf Mina din apropierea Tesalonicului, învrednicindu-se de taina preoției. Aici a făcut multe minuni, vindecări de boli și vestind lucruri viitoare, devenind astfel foarte cunoscut în întreg Bizanțul pentru curăția vieții lui. Sfântul Grigorie se mută la Domnul în anul 842, fiind înmormântat la o mănăstire din Constantinopol.

Acest mare și cuvios mărturisitor al lui Hristos era cinstit ca sfânt și făcător de minuni încă din viață, dar și după moarte se vindecau bolnavii la mormântul lui. Văzând acestea, călugării acelei mănăstiri au dezgropat moaștele lui nestricate și le-au pus în biserică spre închinare și ajutor tuturor.

Fapte și cuvinte de învățătură

Intrând în nevoița vieții monahale, Sf Grigorie râvnea după două lucruri, fără de care nici un creștin nu se poate mântui: în primul rând căuta să se lepede de cugetele rele și să se îndumnezeiască prin rugăciune, prin post și priveghere, prin citirea Sfintei Scripturi, prin smerenie și iubire. În al doilea rând dorea să mărturisească dogmele dreptei credințe și să apere ortodoxia de eresurile care loveau în vremea aceea Biserica lui Hristos. Ajutat de harul Sfântului Duh, în scurt timp a biruit ispitele tinereții și toate cursele diavolului. Apoi, Sfânta Evanghelie și învățăturile Sfinților Părinți i-au întărit credința și l-au pregătit, ca pe un bun ostaș al lui Hristos, să intre în lupta cea duhovnicească împotriva iconoclaștilor care distrugeau sfintele moaște și sfintele icoane, numindu-le idoli.

Sfântul Grigorie s-a împotrivit cu tărie celor care luptau împotriva icoanelor, mergând din loc în loc, din mănăstire în mănăstire, de la Constantinopol în Asia Mică, de la Decapole la Tesalonic, la Roma, în Sicilia și din nou la Tesalonic. Peste tot el a apărat cultul ortodox al sfintelor icoane, ă-

vățând, îmbărbătând și uneori suferind prigoniri și amenințări cu moartea. Dar bunul ostaș al lui Hristos nu se temea de cei careucid trupul, nici nu asculta blestemurile ereticilor, ci pe toți îi învăța că ”cinstirea pe care o dăm sfințelor icoane se ridică la chipul cel dintâi”, după cum spune Sf Vasile cel Mare, asta însemnând că cinstind și închinându-ne la icoane, ne închinăm Mântuitorului și sfinților pictați pe ele. Apoi învăța că cel care a făcut prima icoană este Însuși Tatăl Care a născut pe Fiul ”mai înainte de toți vecii,” căci Fiul lui Dumnezeu este icoana Tatălui.

În timp ce se ostenea pentru apărarea icoanelor și dogmelor ortodoxe, Sf Grigorie ducea, totodată, o înaltă viață duhovnicească, ajungând pentru aceasta vas ales al Sfântului Duh și primind darul facerii de minuni și al cunoașterii celor viitoare.

Ajungând la măsura desăvârșirii, Dumnezeu nu a lăsat ascunsă această făclie. Odată, pe când se ruga, a auzit un glas de sus: ”Grigorie, dacă dorești să ajungi la desăvârșire, lasă pământul tău și rudele tale și te înstrăinează pentru folosul tău și al celor care au nevoie de învățăturile tale.” Din ceasul acela, Cuviosul Grigorie a părăsit liniștea pustiei și s-a dus să îndrume lumea pe calea mântuirii.

De mai multe ori vorbind ucenicul cu dascălul său, a văzut ieșind foc din gura sfântului, foc care îi lumina fața cu raze ca de soare. Deci, căzând ucenicul la picioarele Sfântului, l-a rugat să îi descopere acea taină. Cuviosul a zis către dânsul: ”Aceasta o pricinuieste credința ta, fiule, căci eu mă știu pe mine om păcătos. Însă de se va curăți omul pe dânsul de patimile trupului și ale sufletului și se va face curat și vrednic de primirea Duhului Sfânt, atunci, precum a zis Hristos, Tatăl și Fiul și Sfântul Duh vin și se sălăsluiesc în el. Atunci nu mai grăiește omul ci Dumnezeu care locuiește în el. Deci, și tu, fiule, dacă te vei nevoi a te curăți pe tine de patimile trupului și ale sufletului și dacă vei tăia cu sabia Duhului spinii patimilor și dacă te vei ruga cu stăruință lui Dumnezeu ca El Însuși să ardă cu focul cel dumnezeiesc materia patimilor și să înmulțească în sufletul tău roadele faptelor bune, atunci te vei face locaș curat și sfânt al lui Dumnezeu, iar cuvintele tale vor străluci de puterea și lumina Duhului Sfânt.”

De-a lungul celor cinci secole de existență a moaștelor Sf Grigorie Decapolițul pe pământul țării noastre, s-au făcut multe și nenumărate minuni care cu vremea s-au uitat. Dintre cele puține care s-au scris, amintim câteva minuni mai ales săvârșite în zilele noastre.

După o veche tradiție ortodoxă, în vremuri de primejdie și de mare secetă, se făceau procesiuni prin orașe, prin sate și pe câmpuri, cu moaștele Sf Grigorie, precum și cu icoane făcătoare de minuni. Moaștele se scoteau de obicei vara, pe timp de secetă și, cu rugăciunile Cuviosului, trimetea Domnul ploaie timpurie și târzie. Cea mai veche procesiune pentru ploaie cu moaștele Sf Grigorie, a avut loc în vara anului 1765. Recoltele lovite de secetă au fost

salvate și poporul a fost izbăvit de moarte.

Odată, Cuviosul dorea să meargă cu corabia în Italia, dar stăpânul ei nu vroia să plece, căci se temea de tâlhari. Atunci a zis Sfântul către corăbieri: ”Îndrăzniți, că Dumnezeu vă va păzi și nu veți pătimi nici un rău.” Într-adevăr, au călătorit bine, fără nici o primejdie, căci mâna Domnului era cu Sf Grigorie.

Mulți oameni stăpâniți de duhuri rele erau vindecați cu rugăciunile Sf Grigorie. Astfel, o femeie, având duh necurat, a fost izbăvită numai prin cuvântul lui. Un alt om, cuprins de un demon cumplit, a fost tămăduit cu rugăciunile Sfântului.

Altădată, văzând Sfântul un om chinuit de diavol, s-a rugat pentru el zicând: ”Doamne, miluiește zidirea Ta și nu o lăsa să fie stăpânită de diavolul.” După aceste cuvinte a fugit duhul rău din om. Dar văzând Cuviosul că îl caută și îl laudă oamenii, îndată a fugit din locul acela.

Un monah sihastru din apropiere cu mâinile lucra și cu buzele se ruga. Sfântul Grigorie cunoscând că i-a sosit sfârșitul vieții, i-a zis: ”Frate, lasă lucrul mâinilor și te îngrijește de suflet, că ți s-a apropiat sfârșitul și vei călători pe cale străină, pe care niciodată nu ai călătorit.” După câteva zile acel sihastru și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Trecerea la cele veșnice

După ce Sf Grigorie a trecut la cele veșnice, iar Bizanțul a căzut pe mâna Turcilor în anul 1453, moaștele Sf Grigori au fost aduse de un dregător turc pe malurile Dunării. Auzind despre minunile care se făceau, banul Țării Românești, Barbu Craiovescu, le cumpără cu mulți bani prin anul 1498 și le duce la mănăstirea Bistrița - Râmnicu Vâlcea, ctitoria sa, unde se află și astăzi. Racla de argint, în care se păstrează aceste moaște, a fost lucrată la Brașov în anul 1656.

Tradiția spune că Turcii au vrut să vândă moaștele pe o cantitate de aur egală cu greutatea moaștelor, dar datorită rugăciunilor Sf Grigorie, moaștele au devenit mai ușoare decât normal iar Turcii nu au căpătat atât cât doreau. Din această cauză au venit înapoi să ceară mai mulți bani sau să ia înapoi moaștele, dar starețul mănăstirii le-a ascuns într-o peșteră din munți. Furioși, Turcii au furat ce era în mănăstire și i-au dat foc. Mănăstirea a fost reconstruită mai târziu și moaștele Sf Grigorie se află și acum acolo.

Protosinghel Ioanichie Bălan, *Pateric Românesc*, Galați, 1990, pg 70-76.

**FEAST OF NATIVITY AND THEOPHANY
2022-2023
SCHEDULE OF SERVICES**

Friday, December 23	Matins & Royal Hours	6:30 am
Saturday, December 24 Eve of Nativity	Matins & Hours Liturgy Festal Vespers Vigil Service	6:30 am 8:00 am 10:30 am 6:00 pm
Sunday, December 25 Nativity of the Lord	Akathist & Hour Liturgy of St. Basil Vigil Service	9:00 am 10:00 am 6:00 pm
Monday, December 26 Sinaxis of the Theotokos <i>Christmas Carols and Lunch</i>	Akathist & Hours Liturgy of St. John Vigil Service	8:00 am 9:00 am 12:00 pm 6:00 pm
Tuesday, December 27 Protomartyr Stephen	Akathist & Hours Liturgy of St. John	8:00 am 9:00 am
Saturday, December 31	Matins & Hours Liturgy of St John Vigil Service Thanksgiving Service	6:30 am 8:00 am 6:00 pm 11:30 pm
Sunday, January 1, 2023 Circ. Of our Lord	Akathist & Hours Liturgy of St. Basil	9:00 am 10:00 am
Thursday, Jan. 5 Eve of Theophany	Royal Hours, Typica Vespereal Liturgy of St. Basil & Great Blessing of Water Vigil Service	6:30 am 8:00 am 6:00 pm
Friday, Jan. 6 Theophany	Akathist & Hours Liturgy of St. John & Great Blessing of Water	8:00 am 9:00 am
Saturday, Jan. 7 St John the Baptist	Matins & Hours Liturgy of St John Vigil Service	6:30 am 8:00 am 6:00 pm

MOZAIC PROJECT

We have been asked many times what is the future of the unfinished spaces around the outside of the church. Those have been designed to be filled with mosaics.

We are excited to announce the start of the mozaics project for the outside of the church.

The first phase includes the East wall. The three main panels will represent the Daisis: Christ, the Theotokos and Saint John.

The cost of each full figure pannel is \$ 10,000.00

The work is scheduled to begin this Summer and it will take over a year to complete.

Anyone desiring to participate should mark their donations "mozaic work"

